

1.

Mama, ponovno si se borila.«
Vivian se zagledala u svoju majku.

Esmé Gandillon zavalila se u naslonjač i svoju je dugu, vitku nogu prebacila preko ruke. Nije se prestajala ceriti. Posjekotina na njezinu obrazu još je uvijek lagano krvarila.

»Izgledaš očajno«, rekla je Vivian.

»Možda, ali trebala bi vidjeti drugu kuju«, odgovorila je Esmé. Objema je rukama s užitkom počela tjeme i razbarušila svoju gustu plavu kosu.

Vivian je uzdahnula i prišla majci nježno obrisati obraz rupčićem koji je uzela iz kutije na stoliću za kavu. Uništiti će svoje prelijepo lice. »Zar ti i Astrid zbilja ne možete jedna drugu ostaviti na miru?« Ovako je otkad su se doselile iz Zapadne Virginije prije više od godinu dana. Više gotovo da i ne poznaje svoju majku. »Zar zbilja ne možete?« ponovila je.

»Rafe te tražio«, rekla je Esmé zanemarujući pitanje.

Vivian je zakolotala očima. Samo joj je još to trebalo. Zar nije shvatio?

Esmé je sjela i zagledala se u svoju kćer. »Mislila sam da si bila s njima, s Rafeom i ostalima.«

»Ne, nisam.« Nakostriješila se na samu pomisao. Nastave li se ovako ponašati, zbog tih će pet mladih mužjaka, njezinih jedinih vršnjaka, stradati ostatak čopora.

»Pa gdje si onda bila?«

Vivian se okrenula s namjerom da iziđe iz prostorije. Otkad se to njezina majka toliko brine gdje je bila? »Dolje na rijeci, na stijenama«, odgovorila joj je preko ramena.

»Što si tamo radila?«

»Ništa.«

Dok je odlazila, Vivian je čula svoju majku kako tiho reži od nezadovoljstva.

Zašto Esmé neprestano spominje Petorku? Zar si ne može utuviti u glavu da Vivian ne želi provoditi vrijeme s njima?

Ponovno joj se javio onaj dobro poznat grč u želucu. Za prošlogodišnji požar krivi su Petorka i Axel. Zalupila je vratima svoje sobe. Unutarnja strana vrata bila je izbrazdana tragovima kandži. Pustila je da joj izrastu nokti i zaderala još jedan red.

Axel je baš morao poludjeti i ubiti onu djevojku.

Axel se prošlog proljeća počeo ponašati sve luđe, govorio je besmislice. Čula je njega i Petorku kako se hvale ponoćnim posjetima gradu, gdje su se iz sjene prikradali ljudima i paralizirali ih od straha. To što su činili zvučalo je zabavno. Vivian ih je jednom nagovorila da povedu i nju. Ali školom su počele kružiti glasine. Ljudi su postajali nervozni. Kad je Vivian rekla da bi se možda trebali smiriti, Axel i Petorka počeli su joj se smijati.

Tada je Axel počeo ići sam, a ona je shvatila da nešto nije u redu. Nije više puno pričao i to ju je izluđivalo.

Bila sam pomalo zaljubljena u Axela, pomislila je Vivian dok je svlačila tajice. Rafe je mislio da sam njegova, ali ja bih ga zbog Axela bila ostavila u sekundi. Frknula je s gnušanjem. Bila sam glupa što mi je bilo stalo do Axela.

Vidjela je kako njihovo ponašanje izmiče kontroli, a nije učinila ništa. Trebala je reći ocu što izvode premda bi tako i ona upala u nevolje. Ali ne možeš cinkati prijatelje, zar ne?

A onda je one večeri, kada se održavao ples povodom Valentinova, Axel otišao sam u grad i iza škole ubio jednu djevojku.

Vivian je još uvijek pucala od bijesa kad bi se prisjetila što je učinio. Bila je uvjerena da ju je ubio iz nekog tričavog razloga, kao na primjer jer ga je djevojka odbila. *A mogao je imati mene*, ogorčeno je pomislila.

Vjerojatno je baš poprimao svoje ljudsko obličje kad ga je netko iz razreda ugledao gdje čuča nad njezinim tijelom. Prije negoli ga je Axel nanjušio, dečko je pobjegao i prijavio ga policiji.

Petorka je odlučila pomoći. Ubili su još jednu djevojku dok je Axel bio u zatvoru. Vivian nisu rekli što planiraju. Vjerojatno su smatrali da će se usprotiviti. *I bila bih se usprotivila*, pomislila je, ali nije bila posve sigurna.

»Kako bi tijelo jednog dečka moglo biti obraslo krznom? Kako bi ljudsko biće moglo nanijeti takve ozljede?« branio je Axela obiteljski odvjetnik. Novo ubojstvo, počinjeno dok je Axel bio iza rešetaka, dokazalo je da je na slobodi divlja životinja. Axel je samo otkrio tijelo, uspaničio se i pobjegao. Postupak je obustavljen.

Ali netko iz mjesta povjerovao je u svjedokovu priču o vuku koji se pretvorio u dječaka i jedne je noći u svratištu i njegovim pomoćnim zgradama na šest mjesta buknuo plamen, a jednak crni dim sakrio je Mjesec.

U 17. stoljeću njezini su preci izbjegli pred progonom vukodlaka iz Francuske u rijetko naseljeni Novi svijet te su se krajem stoljeća nastanili u divljoj Louisiani. U 19. stoljeću u New Orleansu trojka iz obitelji Verdun oglušila se o zabranu jedenja ljudskog mesa i čopor se u žurbi preselio u Zapadnu Virginiju, gdje su mu se pridružili ostaci njemačkog čopora iz Pennsylvanije. Prošle je godine zabranjeni apetit ponovno pobijedio i čopor je pobjegao s brežuljaka, koji su mu stotinu godina pružali dom, i izbjegao u

predgrađe Marylanda. Pet obitelji i nekolicina probranih naguralo se u trošnu viktorijansku kuću ujaka Rudyja u Riverviewu. Uz malo sreće, tamo ih nitko neće slijediti i moći će obilježiti novi teritorij.

Kuća na Sionskoj cesti postupno se praznila kako su ostali nalazili posao i novi smještaj te su naposljetku u njoj ostali samo Vivian, Esmé i ujak Rudy. Vivian je mislila da će do sada već imati planove za budućnost, ali činilo se da je cijeli čopor poludio, uključujući njezinu majku. S obzirom da ih je više od polovice umrlo, više nitko nije znao gdje mu je mjesto. Nепrestano su se prepirali. Njihovo je preživljavanje ovisilo o tome kako će se uklopiti u novu sredinu dok se ne organiziraju i ne odluče kamo otići i trajno se smjestiti, ali nепrestano je prijetila opasnost da će se čopor sam raznijeti. Hitno su trebali vođu, ali nisu se mogli složiti tko bi to mogao postati.

Uklopiti se, pomislila je. Kada bih barem uspjela.

Prošlog se ljeta sakrila u svoju sobu i uglavnom spavala, a u ranojutarnje sate, u vrijeme kada su se pripadnici vučje vrste vraćali svojim kućama i svlačili krzno, Vivian bi čula svoju majku gdje neutješno plače uz otvoren prozor svoje sobe za nekim tko se nikada više neće vratiti kući.

No kad je krenula u treći srednje, Vivian je ponovno počela gotovo redovito jesti, a Esmé je našla posao kao konobarica u Tooley'su, lokalnoj rupi. Postupno je postalo lakše podnositi dane. Kad bi se u tri i trideset pojavila na vratima, više nije bila tako iscrpljena, a školske su obveze počele imati smisla.

Počela je čeznutljivo promatrati skupine djece koja su se nakon nastave smijala oko koplja za zastave.

Isprva je pomislila *Zašto bih se sprijateljila s ljudima koji bi me ubili da znaju što sam? Što ako se odam?* No i dalje je žudjela za time. A tada je shvatila da ne zna kako steći prijatelje.

Oko nje uvijek je bio čopor, čopor koji se sada skrivao u odvojenim brlozima. Uvijek je bilo djece iz čopora. Nikada nije trebala tražiti društvo, društvo je uvijek bilo tu. Petorka je i dalje bila tu, naravno, ali više nije mogla podnijeti njihovu prisutnost,

a oni joj više ne mogu biti samo prijatelji. Svi su na nju gledali kao na ženu — bude li dobra prema jednom od njih, ostali će se naduriti i podivljati. Pridavati im pozornost značilo je samo svađati se, svađati se i svađati se.

Želim druge prijatelje, pomislila je. Ali činilo se da je nitko ne želi.

Stajala je pred ogledalom na svom ormaru u majici kratkih rukava i osvrtna se u jednu pa u drugu stranu. *Što nije u redu sa mnom?* pitala se.

Njoj se činilo da je s njom sve u redu. Bila je visoka i dugonoga poput svoje majke, s jedrim grudima, uskim strukom i vitkim bokovima dovoljno zaobljenima da bi se moglo prepoznati da je žena. Koža joj je bila zlaćana, uvijek je bila zlaćana bez obzira na sunce, a njezina je svijetlosmeđa kosa bila gusta, duga i divlja.

Pa zašto bi onda skupine cura prestale razgovarati kad bi im prišla u školi, a na njezina pitanja odgovarale su šturim riječima koje bi onemogućile svaki razgovor koji bi eventualno pokušala pokrenuti? Je li bila previše zgodna? Je li to moguće? Jesu li u njoj vidjele prijatnju? Ona je predivna *loup-garou*, znala je to — Petorka je zavijala za njom — ali što su vidjele ljudske oči?

Dečki su se gurali kad je prolazila, vidjela ih je krajičkom oka. Primjećivali su je. I shvaćala je zašto se pokoji od njih zacrvenio i počinjao zamuckivati kad bi mu se obratila. Uvijek je bilo sramežljivih dečki koji bi propali u zemlju kad bi ih koja djevojka primijetila. Ali gdje su oni odvažni dečki?

I muškarci i žene odolijevali su joj. Jesu li u njezinim očima vidjeti šumu, sjenku njezina krzna? Jesu li joj zubi preoštri? *Teško je ne biti vuk*, pomislila je.

Nedostajali su joj planinski obronci na kojima su ljudi udaljeni, a čopor je prislan, gdje gotovo nikada nije morala glumiti.

Baš me briga, pomislila je i okrenula se. *Ne trebaju mi ljudi. I dalje imam čopor. Uostalom, uskoro ćemo ionako krenuti dalje.* Samo što ju je bilo briga. Čopor se raspadao, a među ljudima je bila

pripadnica vučje vrste — *loup-garou* — zbog čega je bila autsajder, neželjena. *Ali svidjela bih im se kad bi me upoznali*, pomislila je. *Jednostavno me ne poznaju.*

Zavalila se na krevet, podignula noge visoko u zrak i stala se diviti njihovim elegantnim konturama podupirući se za bokove. Ispružila se koliko je god mogla, nožne je prste uperila uvis, uživala je u slatkoj napetosti mišića, uživala je gotovo kao kod presvlačenja u krzno. »Snažna sam«, prošaptala je. »Mogu trčati u društvu noći i sustići zoru. U stanju sam udarcem rušiti nebeske zidove.« Izvela je udarac nogom kako bi dokazala da je u pravu. A zatim se sklupčala.

Nedostajao joj je otac, nedostajali su joj njegovi savjeti, njegova utjeha. Poznatoj boli pokazala je zube.

S mjesta na kojem je ležala vidjela je zid od kojeg je odmaknula sve pokušstvo i mural koji je počela slikati kako bi se utješila i kako bi sobi dala osobni pečat.

Tekstura lišća i grana preklapala se, a od grubog gustog crnila šuma se doimala divljom; naslikani Mjesec snažno je sjao. Mrak je bio ispresijecan crvenilom — očima, krvlju.

U davnoj prošlosti njezinih predaka *loups-garoux* su jurili noću okupani mjesečinom. Prema pričama, oni su svoje duše brojnim obredima, žrtvama i sakramentima otvarali Šumskom bogu, velikom lovcu koji je poprimio oblik vuka. Kako bi nagradio njihovu predanost, njegov im je prijatelj Mjesec podario mogućnost da postanu više od običnih ljudi. Zahvaljujući tome odbacili su krzno ulovljenih životinja i pustili da im izraste njihovo vlastito krzno, riješili su se svojih kremenih noževa i stali rabiti vlastite zube. Djeca djece njihove djece i dalje su u sebi nosila zvijer i svi su se pokoravali Mjesecu.

Točno u središtu murala ona je postajala dio noći i jurila s čoporom svojih predaka. No, kada bi sad uzimala kist u ruku, više nije mogla nastaviti. Više se nije vidjela tamo. Neprestano je sanjala isti san o slikanju. Bila je okružena tamom i nije vidjela njuške

oko sebe. Jurila je i jurila nastojeći izići na čistinu, ali svugdje oko nje natiskivali su se golemi obrisi i grebli joj kožu svojim oštrim, gustim krznom dok su se zabijali u nju i gurali je. A njezino krzno nije htjelo izrasti. Kožu joj je stalno doticalo samo njihovo krzno i ona se budila plačući.

Kao da želi neutralizirati taj san, neko je vrijeme bila opsjednuta i naslikala je desetke manjih slika i skica čopora koji je poznavala dok je odrastala. Poslagala ih je po ormaru i nagomilala ih je između toaletnog stolića i zida. One su joj pomagale da se drži prošlosti. One su je štatile da ne poludi.

Nastavnik likovnog smatrao je da je jedna od onih neiskusnih, pretencioznih pseudoumjetnika i oduševljavao se moću ekspresionizma.

Mili Mjeseče, usrao bi se od straha da zna da su moji motivi stvarni, veselo je pomislila Vivian. Nagovorio ju je da nekoliko reprodukcija ponudi školskom književnom časopisu. Isprva se tome samo nasmijala — ali, zašto ne bi? Na njezino iznenađenje jedna je njezina reprodukcija sada bila u središtu časopisa *Truba*. Vivian se nasmiješila. Nema sumnje, ljudi njezin rad smatraju totalno *cool* vizijom krajnje modernoga i opasnoga.

Pomisao na ovaj mali znak prihvaćanja odagnao je njezinu natmurenost i skočila je po svoju naprtnjaču kako bi bacila još jedan pogled na njega. Trebala bi časopis ostaviti otvoren na kuhinjskom stolu kako bi ga mama vidjela sutra prije odlaska na posao. Hoće li prepoznati umjetnost svoje kćeri? Hoće li se ponositi njome?

Časopis je mirisao na sjajni papir i bio je svjež. Pronašla je svoju reprodukciju i stala upijati njezin sjaj, njezinu prodornost i jednostavnost. *Hoće li me cure u školi sada primjećivati?* zapitala se.

Nije se ni potrudila provjeriti s čime njezina slika dijeli prostor. *Je li moj rad bolji od ostalih?* zapitala se. Na suprotnoj stranici nalazila se pjesma. Sumnjičavo ju je pogledala. Bezvezna pjesma obezvrijedila bi njezin rad.

Naslov ju je zapanjio — »Vučja preobrazba«. Nastavila je čitati.

Šumski gusaru,
odbaci svoju kožu
svoju blijedu, crvoliku
ranjivost.

Šumski gusaru,
zamijeni svoju kožu
tamnim krznom
i raznobojnom raskoši.

U očima ti pentagram
plamti
a nježne, blijede vitice
vučjega korijena
obavijaju ti srce.
Mukotrpan bol
grči ti bedra
hrskanje kostiju
navještava početak preobrazbe.

Otimaču mesa,
zabaci glavu
i razjapi čeljust
da bi otpjevao mjesečevu pjesmu.
Mračni su šumski putoviduga je noć.

Zadrhtala je od ugodnog šoka.

On zna, pomislila je. *On zna što je na slici*. Ljutnja je istisnula uzbuđenje i Vivian je stisnula oči. Tko je taj Aiden Teague? Zašto bi on poznao šumske putove?

No ovo ju je zaintrigiralo. Možda bi ga trebala potražiti i provjeriti osobu koja je pisala o hrskanju kostiju, vidjeti odobrava li je.

A što ako je ne odobri? Hoće li poslati Petorku na nju? Lagano se nasmijala i pokazala svoje oštre bijele zube.